

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ ΜΑΣ

Άρθρο του Δημήτρη Σταυρόπουλου,
Εφημερίδα PRESS TIME, Δευτέρα 19 Δεκεμβρίου 2005

<http://www.phys.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/tributes/iwshf/protection.htm>

Ο πατέρας Ιωσήφ, έρημίτης του Αγίου Όρους, παρακολουθεί τις αερομαχίες στο Αιγαίο και εύλογεί τους πιλότους των μαχητικών μας.

Από το 1990 περίπου όλοι οι Έλληνες πιλότοι ύστερα από κάθε εμπλοκή με τους Τούρκους πετάνε πάνω από το Άγιον Όρος για να πάρουν την εύχή του σεβάσμιου γέροντα.

«Κάθε μέρα, όταν ακούω τον θόρυβο των αεροπλάνων, πετιέμαι από το κελί μου. Βγαίναᾶξω και κυματίζω την έλληνική σημαία. Δακρύζω από συγκίνηση, καθώς αυτά τα νέα παιδιά έρχονται πάντα ύστερα από οποιαδήποτε αποστολή στο Αιγαίο να με χαιρετίσουν και να τους δώσω την εύχή μου».

Τὰ τέσσερα τουρκικά F-16 τρύπησαν άν βέλη τὰ πυκνά σύννεφα και ξεχύθηκαν στον ούρανό του Αιγαίου. Μόλις πέρασαν στον έλληνικό έναέριο χώρο, χωρίστηκαν σε ζευγάρια. Το πρώτο έστριψε δεξιά και κατευθύνθηκε προς τή Θάσο και τή Σαμοθράκη. Το δεύτερο συνέχισε σε ευθεία οριζόντια γὰ τις Βόρειες Κυκλάδες (Άνδρο -Τήνο-Μύκονο). Στο Αρχηγείο Τακτικής Αεροπορίας στη Λάρισα είχε σημάνει ήδη συναγερμός. Από τήν Αγχίαλο σηκώθηκαν τέσσερα έλληνικά μαχητικά με κυβερνήτες έμπειρους σημηναγούς και ύποσημηναγούς. Το καθημερινό... πανηγύρι μόλις άρχιζε.

Οί Τουρκοί αεροπόροι όταν άντιλήφθηκαν ότι οί διώκτες τους πλησίαζαν, ένώθηκαν στο βόρειο Αιγαίο μεταξὺ τής Λήμνου, του Αγίου Όρους και τής Μυτιλήνης. Δεν ήθελαν άπλῶς να «παιξουν» αλλά να προκαλέσουν, άφοῦ τὰ μαχητικά με τήν ήμισέληνο στήν ούρα ήταν όπλισμένα. Λίγα λεπτά αργότερα, στο θαλάσσιο χώρο νότια του Αγίου Όρους άρχιζε μιὰ εικονική αερομαχία. Οί Έλληνες χειριστές, με άριστοτεχνικό τρόπο, «πήρε» ό καθένας από έναν Τουρκο και πολὺ σύντομα απέκτησαν έπιχειρησιακό πλεονέκτημα. Δηλαδή, κατάφεραν να βρίσκονται πίσω τους σπρώχνοντάς τους ταυτόχρονα πὺς τὰ παράλια τής Τουρκίας. Σε χαμηλό ύψος πάνω από τή θάλασσα, με επικίνδυνους έλιγμούς και με τις μηχανές σε μέγιστη ίσχύ, έξελίχθηκαν έντυπωσιακές «αερομαχίες», κλειστές στροφές και σφιξίματα που έμοιαζαν με τανάλιες.

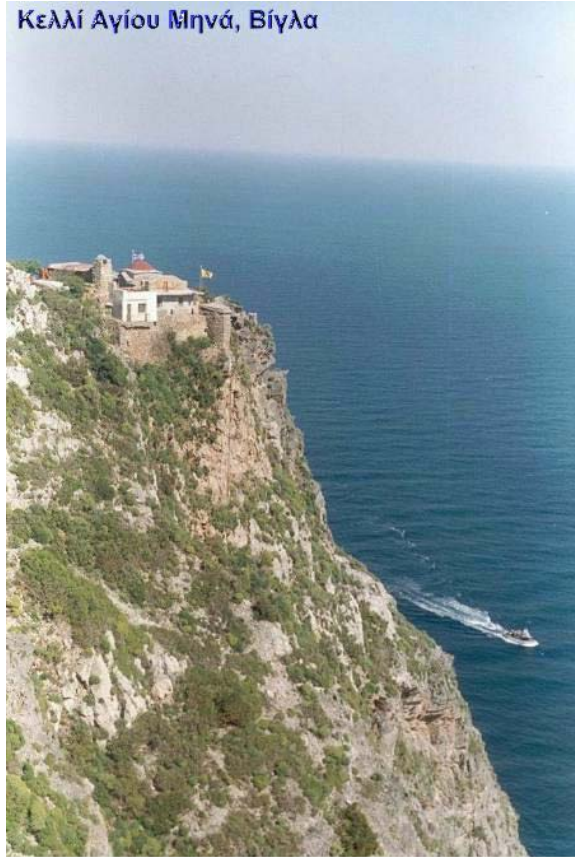
Ο μοναχός Ιωσήφ -κατά κόσμον Χρήστος Μπαϊρακτάρης- είναι μόλις 48 ετών. Κατάγεται από το χωριό Άγιος Βασίλειος της Κορινθίας και θεωρείται από την οικογένεια της Πολεμικής μας Αεροπορίας ο δικός της άνθρωπος. Τον γνωρίζουν όλοι οι πιλότοι των μαχητικών αεροπλάνων Phantom, Corsair και F-16, οι χειριστές δηλαδή που κάθε μέρα δίνουν τον δικό τους επικίνδυνο αγώνα για την αξιοπρέπεια της Ελλάδας και την ελληνικότητα του Αιγαίου.

«Τους αγαπώ όλους σαν παιδιά μου. Κάποιους τους έχω γνωρίσει κι από κοντά», μάς είπε ο έρημίτης Ιωσήφ σε συνομιλία που είχαμε μαζί του. «Κάθε μέρα, όταν ακούσω το θόρυβο των αεροπλάνων πετιέμαι από το κελλί μου. Έδω, στην έρημιά και την ήσυχία του Άθω, οι θόρυβοι έρχονται από πολύ μακριά. Βγαίνω έξω και κυματίζω την ελληνική σημαία. Δακρύζω από συγκίνηση, καθώς αυτά τα νέα παιδιά έρχονται πάντα ύστερα από οποιαδήποτε αποστολή στο Αιγαίο να με χαιρετίσουν και να τους δώσω την εύχή μου. Έχω παρακολουθήσει πάρα πολλές αερομαχίες. Έχω νιώσει φόβο και υπερηφάνια. Αλλά το συναίσθημα, έπειτα από κάθε εμπλοκή να περνάνε πάνω από το ήσυχαστήριό μου για να με χαιρετίσουν, δεν περιγράφεται... Κάποιοι από τους πιλότους ήρθαν ως εδώ και με βρήκαν. Αγκαλιαστήκαμε, μιλήσαμε, μου άνοιξαν την καρδιά τους. Μου αποκάλυψαν τα προβλήματά τους. Νιώθω ότι με τα λόγια μου, πω είναι λόγια του Θεού, θα γίνουν ακόμα πιο γενναίοι για να υπερασπίζονται πάντα την Ελλάδα μας».

Ο αρχηγός της Αεροπορίας, πτέραρχος Γιώργος Αύλωνίτης, είναι ένας από τους αξιωματικούς που έχει συναντήσει τον μοναχό Ιωσήφ. Και όπως και οι υπόλοιποι, έχει έντυπωσιαστεί από τον γαλήνιο χαρακτήρα του και τη σοφία των λόγων του. Οι πιλότοι απ' όλες τις πολεμικές μοίρες έχουν στείλει στο ήσυχαστήριο του έρημίτη εύχές, αναμνηστικά δώρα, αλλά πάνω απ' όλα την αγάπη τους, γιατί ξέρουν ότι έπειτα από μια δύσκολη πτήση με όποιονδήποτε καιρό πάνω από το Αρχιπέλαγος, ο σύγχρονος «προστάτης» τους βρίσκεται εκεί, πάνω στα βράχια, για να τους εύλογησει και να τους εμπυχωσει...

Κελλί Αγίου Μηνά, Βίγλα

ΙΕΡΟ ΚΕΛΛΙ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ, στη Βίγλα

Το Κελλί του Αγίου Μηνά, ευρίσκεται εις ύψος 250μ. πάνω από το νοτιο-ανατολικό ακρωτήριο της χερσονήσου του Άθωνος. Στο θαλάσσιο σημείο αυτό, το 493 π.Χ. ο Μαρδόνιος απώλεσε το εν τρίτο του στόλου του, τριακόσια πλοία και είκοσι χιλιάδες στρατό.

Ψηλά στους βράχους, αρχικώς κατοικούνταν δύο σπηλιές, μία ανατολικώς, μία νοτίως.

Ένα διόρωφο κελλί κτίσθηκε εις τα τέλη του 19ου αιώνας, το οποίο εκάηκε από κεραυνό. Εις τα 1933, όπως αναφέρεται σε λίθινη επιγραφή, κτίσθηκε ο Ιερός Ναός του Κελλίου, επ' ονόματι του Μεγαλομάρτυρος Μηνά (εορτάζει 11 Νοεμβρίου), καθώς και δεύτερος όροφος του Κελλίου στη βόρεια πλευρά, που κάηκε και πάλιν από κεραυνό, διασωθέντος ως τόσον του Ναού. Ο Ναός ούτος, εκτίσθη παρά τινος Μοναχού Μηνά, το δε ξυλόγλυπτον τέμπλον, θύρες και παράθυρα είναι έργα του γέροντος εκείνου, αρίστου οντως ξυλουργού.

Το αριστουργηματικά μαρμάρινο δάπεδο του Ναού (1997-1998) είναι έργο του Μοναχού Ιωσήφ, με ακριβέστατα γεωμετρικά ψηφιδωτά. Οι παραστάσεις που απεικονίζονται είναι: στο κέντρο υπάρχει ένθετη μία πέτρα από το όρος Σινά, ώστε ο τόπος να είναι τόπος Σινά - τόπος προσευχής. Γύρω, υπάρχει αριστοτεχνικός πλοχμός, αρχαίο σχέδιο, με χρωματικές επιλογές που παραπέμπουν στις φυλές των ανθρώπων και

την ευκτέα αγάπη και ομόνοια αυτών. Στις γωνίες του δαπέδου, απεικονίζονται τέσσερα δελφίνια, θαυματουργικώς παρόντα σε βίους Αγίων. Επίσης, υπάρχει η επιγραφή, μία λέξη πλάϊ σε κάθε δελφίνι: *Ιωσήφ αιτεί έλεος, 1997*, μία αιώνια παράκληση.

Ο π. Ιωσήφ προσήλθε στη Βίγλα κατά τον Οκτώβριο του έτους 1989, ευρίσκοντας ερειπωμένο το Κελλί, ακατοίκητο ήδη από εικοσαετίας. Έκτοτε ακόπως και αδιαλείπτως προσπαθεί, επιτυχώς έως τώρα, να ανακαινίζει διαρκώς το Κελλί, καθιστώντας το, όχι μόνον υλικώς, τόπο πνευματικής αναπαύσεως των εκεί προσερχομένων προσκυνητών. Αλησμόνητες παραμένουν σε όλους, οι αλληγορικές παρουσιάσεις του π. Ιωσήφ, πλήρεις υψηλών νοημάτων, που προτρέπουν σε αίνεσι Κυρίου, εσωτερική εγρήγορση, νήψη και ανοδική μετάνοια. Πλήθος μαρμάρινων, λίθινων και ξύλινων κατασκευών, σωστών κομψοτεχνημάτων κοσμούν το ησυχαστήριο. Άλλωστε, έργο του ίδιου είναι η κλίμακα που οδηγεί στο παρακείμενο σπήλαιο του Οσίου Αθανασίου.

Από το εκπληκτικού φυσικού κάλλους γεωγραφικό σημείο της Βίγλας, σε μικρή απόσταση ψηλά στον ουρανό, υπάρχει σημείο διελεύσεως αεροσκαφών της Πολεμικής Αεροπορίας, πριν ή και μετά από τις αποστολές. Υπάρχει δέ, ένας ιδιότυπος κώδικας επικοινωνίας των ιπταμένων χειριστών και του ασκητή της Βίγλας, ο οποίος κραδαίνει τεράστιες Ελληνικές και Ρωμανικές (Βυζαντινές) σημαίες, ευχόμενος επιτυχία στην αποστολή τουδέχεται δε τις άμεσες ενθο υσιώδεις απαντήσεις και ευχαριστίες τους, με εντυπωσιακούς ακροβατικούς χειρισμούς των αεροσκαφών. Το αυτό συμβαίνει και με την διέλευση από θαλάσσης σκαφών του Πολεμικού Ναυτικού.

Ο μοναχός Ιωσήφ γεννήθηκε στον Άγιο Βασίλειο Κορινθίας (κατά κόσμο Χρήστος Μπαϊρακτάρης) το 1958. Απόφοιτος της Σχολής ιεροψαλτών Μητροπόλεως Κορίνθου. Στην μουσική του συγκρότηση συνέβαλαν επίσης ο κατά σάρκα πατέρας του ιερέας Δημήτριος Μπαϊρακτάρης, ο πρωτοψάλτης του Αγίου Νικολάου Κορίνθου Ιωάννης Σπανός και ο Αθανάσιος Παϊβανάς, μαθητής του Θρασυβούλου Στανίτσα. Μοναχός της Ιεράς Μονής Δοχειαρίου (1983-1989), όπου συνέψαλλε σταθερά με τους λοιπούς πατέρες της Μονής. Σήμερα μονάζει στο ησυχαστήριο του Αγίου Μηνά στη Βίγλα, του ακρωτηρίου Ακραθως, Αγίου Όρους.

(Έκ της εκδόσεως: Μανόλης Κ. Χατζηγιακουμής (2001), *Μνημεία Εκκλησιαστικής Μουσικής*, Σώμα Πρώτο, Οκτάηχα Μέλη, σ.34, Κέντρον Ερευνών και εκδόσεων, Αθήνα).

Ο π. Ιωσήφ εκτός της επιμελούς μοναστικής του ζωής, μελετά και ενδιατρίβει εις πλήθος θεολογικών, ιστορικών και μουσικών συγγραμμάτων. Ψάλλει δε ενίοτε εις την κυρίαρχον Ιεράν Μονήν της Μεγίστης Λαύρας του Οσίου Αθανασίου, και αλλαχού, εις πανηγύρεις και ιγρουπνίες.

Προτείνονται ως σύνδεσμοι: Ένα εξαιρετικό κείμενο [«Ο Μοναχός Ιωσήφ και οι Ιπτάμενοι»](#)

καθώς κι ένα δημοσιογραφικό άρθρο [«Ο Μοναχός-Προστάτης των Αεροπόρων μας»](#)

Το ζητούμενο, λέγει ο π. Ιωσήφ, είναι η ειρήνη, εσωτερική και εξωτερική, οπότε και αξίζει αυτή η επικοινωνία ως ηθική αμοιβή κι έπαινος σε αυτούς που την διαφυλάττουν.

Ο επί πτερύγων ανέμων ερχόμενος εις τόπον ειρήνης, αιτεί, λαμβάνει, και φέρει την όντως ειρήνην εις τα πέρατα της Οικουμένης. Ιωσήφ Μοναχός, Βίγλα, Άγιον Όρος.

He who comes on the wings of the winds to a Land of Peace, seeks for, is given, and brings with him, True Peace to the ends of the World. Josheph Monk, Vigla, Athos.

πηγή: <http://www.phys.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/tributes/iwshf/index.htm>

Ὁ Μοναχὸς Ἰωσήφ καὶ οἱ Ἰπτάμενοι τοῦ Αἰγαίου

(Καθ. Παῦλος Ν. Δημοστάκης, 2003)

<http://www.phys.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/tributes/iwshf/iptamenoι.htm>

Φάρος τηλαυγῆς τὸ Ἁγιότατον Ὅρος καὶ μετερίζι ἀπόρθητο γιὰ τὰ στίφη τῶν βαρβάρων. Ἐπὶ αἰῶνες κρατᾷ ψηλὰ τὸ κλέος τοῦ γένους καὶ τῆς τρέχουσας θρησκείας τῶν Ἑλλήνων. Δύο σημαίες, ἡ γαλάζια τῶν λευκῶν κυμάτων μὲ τὸ σταυρὸ καὶ ἡ κίτρινη μὲ τὸ δικέφαλο ἀετὸ τοῦ Βυζαντίου, κυματίζουν ἐπηρμένες στὸ ἀνατολικὸ ἀκρωτήρι τῆς χερσονήσου, στὸν Ἄκραθω. Κάτω, στὰ διακόσια πενήντα μέτρα, μὲ ἓνα κατακόρυφο ἴλιγγο, τὸ Αἰγαῖο σὲ ἔλκει μὲ μυστηριώδεις δυνάμεις, πρῶτα νὰ αἰωρηθεῖς καὶ μετὰ νὰ ἐφορμήσεις, καὶ σχίζοντας τὰ ἱερὰ νερά, νὰ ἐνωθεῖς μαζί του σὲ μιὰ αἰώνια σύζευξη. Πάνω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι, ἄλλα χίλια ἐπτακόσια τόσα μέτρα, ὁ κῶνος τῆς Ἀθωνικῆς ὄρο σειρᾶς, ἀκροτελεύτιο βουνὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ὄροπανθέου, παραστέκει στὸν ἀγῶνα τῶν κατοίκων του, ἐπισκοπώντας τὸ θαλάσσιο ὄριο τῶν δύο ἡπείρων.

Ἐδῶ, στὴν ἐσχατιὰ τῆς Μοναστικῆς Πολιτείας, στὴ Βίγλα, εἶναι κτισμένο πέτρα-πέτρα, σὰν φωλιὰ θαλασσαετῶν, τὸ Ἱερὸ Ἡσυχαστήριο τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Ὁ μοναχὸς Ἰωσήφ, ποὺ ἦρθε ἀπὸ τῆς Κορινθίας τὰ μέρη, ἀεικίνητος καὶ συνηθισμένος στὶς ἐπισκέψεις τῶν τολμηρῶν προσκυνητῶν, σὲ κοιτάζει μὲ τὰ φωτεινὰ γαλανὰ του μάτια καὶ τὸ ξανθὸ χαμόγελο, καθὼς σὲ ξεναγεῖ στὸ μικρὸ μοναστηράκι του. Εἶναι ὅλο κι ὅλο μιὰ ἐκκλησούλα, ἓνα ἀρχονταρῆκι μὲ πολλὰ βιβλία καὶ μιὰ κουζίνα, καὶ σὲ φιλεῖ μὲ τὰ καθιερωμένα ἂν τύχεις στρατοκόπος προσκυνητῆς. Ἐχει φθάσει μέχρι τὸ ἀκρωτήρι ὁδοιπὸρος ἢ μὲ ἓνα ἀνθεκτικὸ ὄχημα, διασχίζοντας τὴ βόρειο-ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς χερσονήσου καὶ θαρρῆεις ἔτσι πῶς κατέληξες στὸ πέρας τῆς γῆς. Κι ὅμως ἐδῶ ἀρχίζει τὸ σημαντικότερο μέρος τῆς πατρίδας γιὰτὶ σ'αὐτὴ τὴν ἐσχατιὰ τοῦ Ἁγιότατου Ὅρους ἐνώνεται ἡ γῆ μὲ τὸν θαλάσσιο καὶ τὸν οὐράνιο πόντο τῆς Ἑλλάδος. Μὲ τὸ γλαυκὸ Αἰγαῖο καὶ τὴν ἱερὴ σκέπη του.

Ὁ Ἁγιορείτης Ἰωσήφ, ὅπως τώρα ἐπιβεβαιώνονται οἱ φῆμες ποὺ μᾶς ἔφεραν ἐδῶ, δὲν «ἀνῆκει» ἱερατικὰ στὶς ταξιαρχίες τῶν ἑξαπτέρυγων Σεραφεῖμ ἢ στὰ ἄλλα οὐράνια ἀγγελικὰ σώματα. Ἐχει «καταχωρηθεῖ», εἰκονικὰ μὲν ἀλλὰ οὐσιαστικά, στὶς πτέρυγες μάχης τῶν ἀεροπορικῶν βάσεων τῆς πατρίδας μας, ἐθελοντικὰ καὶ αὐθόρμητα. «Περιλαμβάνεται» λοιπὸν στὸ προσωπικὸ ἐδάφους τῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας, καὶ συμπαρίσταται στὰς ἰπτάμενους μαχητές, ὑπηρετώντας τους ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Ἡσυχαστήριο τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Ἐδῶ, στὴν ἀπόκρημνη ἄκρη τῆς Ἀθωνικῆς πολιτείας.

Ἡ ἱστορία του, ὅπως ἄρχισε νὰ μᾶς τὴν ἐξιστορεῖ ἐνῶ καθόμαστε στὸ μικροσκοπικὸ ἀρχονταρῆκι, ἦταν μιὰ σειρὰ συμπτώσεων. Ὁ μακαριστὸς ἡγούμενος Φίλιππος τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, στὴν ὁποῖα ἀνήκει καὶ τὸ Ἑσυχαστήριον τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, ἔπεισε πρὶν μερικὰ χρόνια τὸν Ἰωσήφ νὰ ταξιδέψῃ γιὰ τὴν ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στὴ Σκύρο. Δὲν ἤθελε νὰ πάει. Ἔχε τόσες δουλειές -πάντα σὴν προσευχὴ του ζητᾶ νὰ μὴν τελειώνουν- νὰ βγάζει πέτρα τὴ πέτρα ἀπὸ τοὺς βράχους, καὶ σὰν μάστορας στὶς ξερολιθιές νὰ περιχαρᾶκῶναι μὲ αὐτὲς τὴν ἀετοφωλιά καὶ νὰ μοχθεῖ γιὰ νὰ ἀνακαινίσῃ τὸ μοναστηράκι του. Ἀλλὰ ἔκανε ὑπακοή. Ἐκεῖ στὴ Σκύρο, μετὰ τὸ πανηγύρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐπισκέφθηκε τὴν ἀεροπορικὴ βάση ὅπου τὸν ξενάγησαν. Σ'αὐτὴ ἦταν ἕνας ἱπτάμενος ἀξιωματικὸς ποὺ τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε πὼς σὲ μιὰ ἐξόρμησή του στὸ Αἰγαῖο πέρασε δίπλα ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι καὶ τὸν εἶδε ἀστραπιαῖα στὸ μοναστηράκι μὲ δύο πολίτες. Ἦσαν ἐσύ, τοῦ εἶπε, ἄλλος ἕνας κύριος καὶ μιὰ κυρία. Ἦσαν γυναῖκα αὐτὴ, γιὰτὶ εἶχε μ'ακριὰ μαλλιά. Ὁ Ἰωσήφ γέλασε. Ἦμαρτον Κύριε. Ἦταν ἕνας μακρομάλλης ποὺ ἔγινε μάλιστα μοναχός, τῶ ἐξήγησε. Τὸ ἄβατον δὲν ἐπιτρέπει οὔτε κἂν ἀμαρτωλὲς σκέψεις περὶ τοῦ ἄλλου φύλου. Ὁ ἀεροπόρος, μιὰ ποὺ γνωρίστηκαν, σκέφθηκε ὅταν περνᾶ ἀπὸ τὸ «σημεῖο στροφῆς» πάνω ἀπὸ τὸν Ἅγιον Μηνᾶ, στὶς περιπολίες καὶ ἀναχαιτίσεις νὰ τοῦ στέλνῃ ἕνα χαιρετισμὸ. Καὶ δὲν παρέλειψε ἀπὸ τότε, σὲ κάθε του ἐξόρμηση, νὰ χαμηλώνῃ τὸ ὕψος καὶ νὰ κόβῃ ταχύτητα. Ὁ Ἰωσήφ τὸν χαιρετοῦσε. Ἦσαν ἤδη γνῶριμοι. Αὐτὸς στὸν ἀέρα κι ἐκεῖνος μὲ τὸ μαῦρο ράσο στὴ γῆ.

Ἡ ἱστορία μαθεύτηκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀεροπόρους ποὺ πετοῦσαν καὶ αὐτοὶ πάνω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι. Ἀφοῦ ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους βάζοντας τὶς μηχανὲς μπροστὰ γιὰ τὴν περιπολία στὸ Αἰγαῖο ἀντίκρουζαν γιὰ λίγο τὸ Ἑσυχαστήριον τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Ἔτσι μιὰ μέρα ποὺ περνοῦσαν τὰ μεταλλικὰ πουλιὰ μὲ τὶς ὑπερηχητικὲς ταχύτητες, ὁ Ἰωσήφ σκέφθηκε πὼς τὸ ἱερὸ σύμβολο τῆς πατρίδας θὰ ἦταν ὁ καλλίτερος χαιρετισμὸς σ'αὐτοὺς ποὺ διαβαίνουν γιὰ νὰ δώσουν τὶς στιγμιαῖες εἰκονικὲς μάχες πάνω ἀπὸ τὸ γαλανὸ Αἰγαῖο. Πῆρε μιὰ σημαῖα κι ἀνεβαίνοντας σὲ ψηλὸ σημεῖο τὴν ἀνέμιζε δεξιὰ-ἀριστερά. Εἶχε ὅμως βάλῃ, σὰν ἀπὸ θεῖα φῶτιση πρὶν δύο χρόνια, μιὰ ἑλληνικὴ καὶ μιὰ βυζαντινὴ σημαῖα σὲ δύο πανύψηλους ἰστούς. Ἡ δεύτερη, κίτρινη μὲ τὸ δικέφαλο ἀετό, ἦταν σὰν εὐλογία ἀπὸ τὸ χιλιόχρονο προπύργιον τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἔτσι ἀπὸ τότε, ὅταν οἱ ἱπτάμενοι φύλακες τῆς πατρίδας ἐξορμοῦν γιὰ τὴν ἀναχαίτιση τῶν προκλήσεων ἀπὸ τοὺς ἀπέναντι γείτονες, ἀντικρούζουν σὰν τελευταῖο χαιρετισμὸ στὸ ἔσχατο σημεῖο τῆς ἱερᾶς χερσονήσου, τὶς δύο σημαῖες. Καὶ σὰν πρῶτο πάλι σημάδι μὲ ἀνακούφιση τὶς χαιρετοῦν, ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις τῶν συχρόνων ἀψιμαχιῶν.

Νοιώθουν, ὅπως ἐκμυστηρεύονται, σὰ νὰ τοὺς διαπερνᾷ μιὰ ἱερὴ αὐρα, ὅταν γιὰ λίγα δευτερόλεπτα διασχίζουν τὸν οὐρανὸ τοῦ Ὁρους.

Αὐτὲς οἱ φευγαλέες συναντήσεις ἄν μαχητικῶν ἀεροσκαφῶν μὲ τὸ μοναστηράκι τοῦ Ἀκράθωνα δημιούργησαν ἀκατάλυτους δεσμοὺς στοὺς ἱπτάμενους τῆς σύγχρονης τεχνολογίας μὲ τὸν ταπεινὸ ὑπηρέτη τοῦ μοναχισμοῦ. Ἡ ταύτιση τῆς χιλιόχρονης πορείας τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὶς μηχανὲς τοῦ 21ου αἰῶνα στὸ διαρκὴ ἀγῶνα τῆς φυλῆς ὑπῆρξε ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἀντονόητη. Τὸν κάλεσαν στὴν ἀεροπορικὴ βάση στὴ Λάρισα κι ὁ Ἰωσήφ ἔγινε ὁ πνευματικὸς τους ἀδελφός. Ἦρθαν καὶ τὸν ἐπισκέφθηκαν στὸν Ἅγιο Μηνᾶ. Τὸ ἀρχονταρῖκι του πλέον κοσμοῦν ὁμοιώματα πολεμικῶν ἀεροσκαφῶν καὶ μιὰ φωτογραφία ἑνὸς νέου μὲ στολή. Ἦταν ὁ Δημήτρης Κωστόπουλος ἀπὸ τὸ Βόλο, μᾶς εἶπε. Σκοτώθηκε σὲ μιὰ ἐξόρμηση. Κι ἐπρόκειτο νὰ παντρευτεῖ σὲ λίγο καιρὸ μιὰ καλὴ κοπέλα, τὴ Δήμητρα. Ὁ Ἰωσήφ ἤδη τοὺς συμπαραστεκόταν. Εἶχαν τελευταῖα κι οἱ δύο τους ἀποκτήσει βαθιὰ πίστη.

Ὁ Δημήτρης -εἶναι σίγουρος γι'αὐτὸ ὁ Ἰωσήφ- ὑπηρετεῖ τώρα σὲ ἀγγελικὲς δυνάμεις τῶν ἀσωμάτων. Ὅταν καὶ αὐτὲς βγαίνουν γιὰ περιπολία στὸν αἰθέρα τοῦ Αἰγαίου, ἐκεῖνος, μὲ τὰ διάσημα τῆς ἐπίγειας ὑπηρεσίας του, φωτεινὸς μὲ τὴν ἀθωότητα μιᾶς ἐφηβείας, μὲ τὰ ὀλοκαίνουρια φτερὰ τῆς αἰωνιότητος, σταματᾷ γιὰ λίγο πάνω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μηνᾶ. Ὑπεριπτάμενος, δίνει τὸ χέρι στὸν πνευματικὸ τοῦ Ἰωσήφ, ποὺ τὸν περιμένει ἀνεβασμένος στὸν τροῦλο τῆς ἐκκλησοῦλας, ὅταν στὸν ὄρθρο του τὸν μνημονεύει «ὑπὲρ ἀναπαύσεως». Ὅμως ὁ Δημήτρης τοῦ τὸ ἔχει ἐξηγήσει. Οἱ σκιὲς τῶν ἀεροπόρων μας δὲν «ἀναπαύονται». Ἀδιαλείπτως περιπολοῦν στὸν οὐράνιο πόντο τοῦ Αἰγαίου.